ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΠΑΙΔΕΙΑ ΘΕΛΟΜΕΝ;

Ὁμιλία τοῦ π. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη εἰς τὴν Ἡμιημερίδα μὲ θέμα: «Πειράματα στὴν ἐκπαίδευση μὲ ἀπουσία τῆς Παιδείας», τὴν 31-01-2010

(3ον.—Τελευταῖον)

Ἡ Εὐρώπη, ὅμως, ὄχι μόνο δὲν ἀποδέχθηκε τὸ μήνυμα, ἀλλὰ μὲ μανία αὐτοκαταστροφῆς ἀπάντησε στὸν Ντοστογιέφσκυ μὲ τὸ στόμα τοῦ Sartre: «**Ὁ Ντοστογιέφσκυ ἔχει γράψει πὼς "ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ Θεός, θὰ ἐπιτρέπονταν τὰ πάντα". Ἐδῶ βρίσκεται ἡ ἀφετηρία τοῦ ὑπαρξισμοῦ μας. Πράγματι, τὰ πάντα ἐπιτρέπονται, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει Θεός**»!

Ἡ Δύση ἐπέλεξε τὴν δεύτερη ἐκδοχή, ἀφοῦ ἀπέρριψε τὸν «Εὐαγγελικὸν Θεάνθρωπον». Φρόντισε, ὡστόσο, νὰ ἀποκρύψη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν καταστροφικὴ συνέπεια τῆς ἐπιλογῆς της καὶ ἐπέλεξε ἕνα νέο μύθο, **τὸν μύθο τοῦ οὐμανισμοῦ!** Τὸν μηδενισμό –αὐτὸν συνεπάγεται ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ– τὸν ἐβάπτισε ὑπαρξισμὸ καὶ τὸν ὑπαρξισμό, ἀνθρωπισμό!

Ὁ μύθος τοῦ "ἀνθρωπισμοῦ" εἶναι ἕνα κατασκεύασμα τοῦ Sartre γιὰ νὰ ἀπαλύνη τὶς συνέπειες τῆς ἐπιλογῆς του νὰ ἀρνηθῆ τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ. Τοῦ κλείνει στρουθοκαμηλικὰ τὰ μάτια, γιὰ νὰ νομίζη ὅτι θὰ ἀποφύγη τὴν ἐπικείμενη ἐξέλιξη, ποὺ εἶναι τό νὰ «**καὴ τὸ Σύμπαν**» καὶ ταυτόχρονα, παρουσιάζει στὸ ἀγελαῖο πλῆθος, εὐπαράδεκτη καὶ ἀκίνδυνη τὴ θεωρία του, ἀφοῦ ἔτσι, μὲ γεμάτα λαγνεία τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος, ἀπορρίπτει μὲ εὐκολία τὸν Θεὸ γιὰ νὰ κάνη ἐλεύθερα τὰ πάντα, ποὺ τώρα πιά, χωρὶς τὸν Θεό, ἐπιτρέπονται!

Ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος ἀγκάλιασε τὴν ἰδέα τοῦ ὑπαρξισμοῦ καὶ τὴν ἔκανε πρακτική του, γιατί τὸν βολεύει, ἀλλὰ δὲν λογάριασε σωστά, γιατί δὲν ἔκαμε τὸν κόπο νὰ μάθη τὴν ἀνθρώπινη ψυχή, καί, γιὰ νὰ γίνη ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διαπιστώση ὅτι εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ "παίζη" κανεὶς μὲ τὴν ἀνθρώπινη ψυχή, ἀψηφώντας τὶς ὁδηγίες τοῦ Δημιουργοῦ της.

Δὲν συλλογίσθηκε ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος ὅτι ὁ παιδαγωγός, ποὺ διάλεξε, ὁ Sartre, δὲν εἶναι ὁ Ντοστογιέφσκυ, ποὺ βασανίσθηκε ψυχοσωματικά, καὶ ἔμαθε, ἀλλὰ εἶναι ἕνα κλασσικὸ κακομαθημένο "βουτυρόπαιδο", ἕνας "μπουρζουάς", ποὺ πάντοτε ἐπιλέγει νὰ περνάη καλά, κοροϊδεύοντας τὸν ἑαυτό του νὰ ξεπερνάη τὶς ὅποιες ἐνοχές του, πάλι μὲ καλοπέραση! **Δὲν συλλογίσθηκε ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος αὐτά, γιατὶ δὲν συνηθίζει νὰ σκέπτεται, ἀλλὰ μόνο νὰ στοχάζεται, νὰ ἐπινοῆ καὶ νὰ ἀπολαμβάνη.**

Ἔτσι, ἔκανε τὸν ἄθεο ὑπαρξισμὸ τρόπο ζωῆς του καὶ πρότυπο τῆς Παιδείας του. **Ἔκανε πρότυπο ἀνθρώπου, τὸν ἐξωραϊσμένο μηδενιστὴ τοῦ Sartre, πού, ἐνῶ δὲν πιστεύει στὸν Θεό, δὲν καίει καὶ τὸ Σύμπαν!**

Αὐτὰ οἱ Εὐρωπαῖοι «**ἐλογίσαντο καὶ ἐπλανήθησαν**». Ἀφοῦ λογάριασαν χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ τοὺς πνευματικοὺς νόμους, λογάριασαν μόνο μὲ βάση τὰ "βουτυρόπαιδα" καὶ τοὺς "καλοπερασάκηδες" καὶ δὲν ὑπολόγισαν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ τραβοῦν στὰ ἄκρα τὸν μηδενισμό, ὅπως ἀκριβῶς τὸν ἔζησε καὶ τὸν περιέγραψε ὁ Ντοστογιέφσκυ: «**Καίγοντας τὸ Σύμπαν**»!

Θὰ εἴχαμε πολλὰ ἀκόμη νὰ εἰποῦμε γιὰ τὴν ψυχολογικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ γενικὰ τὸ περιβάλλον τῆς Δύσεως, μέσα στὸ ὁποῖο διαμορφώνεται σταδιακὰ **ὁ ἰδιότυπος Φρανγκενστάϊν, τὸ νέο εὐρωπαϊκὸ πρότυπο ἀνθρώπου,** ἀλλὰ ἤδη μακρηγόρησα. Ἔπρεπε, ὅμως, νὰ κάνουμε αὐτὴν τὴν ἀναδρομή, γιατὶ μᾶς ἀφορᾶ ἄμεσα, ἀφοῦ τὸ νέο μοντέλλο ἀνθρώπου, ποὺ πασχίζουν νὰ μᾶς ἐπιβάλλουν οἱ ἰθύνοντες, κυρίως πολιτικοὶ ἀλλὰ καὶ ἐκκλησιαστικοί, εἶναι τὸ μοντέλλο τοῦ εὐρωπαίου ἀνθρώπου, ποὺ περιγράψαμε. **Τὸ μοντέλλο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ βγάζει τὸν Θεὸ ἀπὸ τὴ ζωή του καὶ ἀπὸ τὴ δημόσια ζωὴ καὶ κατόπιν περνάει θαυμάσια(!)...**

Προσπαθοῦν ὅλοι, ἐδῶ καὶ 200 χρόνια μετὰ τὸν Καποδίστρια νὰ χαθῆ τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας, ὅπως χάθηκε πρὸ αἰώνων στὴ Δύση. Προσπαθοῦν ὅλοι, μὲ τὴ σύμπραξη ἤ, ἔστω, τὴν ἀνοχὴ καὶ τὴν ἀπραξία τῶν μεγαλοτίτλων τῆς Ἐκκλησίας!

Τί κι ἂν μᾶς θυμίζη ὁ Ντοστογιέφσκυ ὅτι «**χαμένο στὴ Δύση τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, διαφυλάχθηκε μὲ ὅλο τό φῶς τῆς καθαρότητός Του στὴν Ὀρθοδοξία**»; Τί κι ἂν μᾶς λύνη ὅλα μας τὰ προβλήματα, ἐπαναλαμβάνοντάς μας πολλὲς φορὲς ὅτι ἀφοῦ ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, «**τίποτε ἄλλο δὲν μᾶς χρειάζεται, διότι μὲ τὸν Χριστὸ ἔχει τὸ πᾶν**»; Ἐμεῖς μένουμε ἀναίσθητοι, σὰν νὰ μὴ συμβαίνη τίποτε στὴν Πατρίδα μας. Διώχνουν τὸν Χριστὸ σὰν τὸν χειρότερο κακοῦργο καὶ μεῖς παρακολουθοῦμε σὰν μαγνητισμένοι! «Ἄκρα τοῦ τάφου σιωπὴ στὸν κάμπο βασιλεύει»! Κανεὶς δὲν διαμαρτύρεται, καμμιὰ φωνὴ βροντερὴ δὲν ἀκούγεται, νὰ φθάση ὡς τὶς ἐσχατιὲς τῆς Πατρίδος μας καὶ νὰ βοήση: –Ποιός ἐξουσιοδότησε τοὺς ἄρχοντες τοῦ τόπου μας νὰ καταδιώξουν τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Πατρίδος μας; –Ποιός τοὺς ἐξουσιοδότησε νὰ ἀποφασίσουν αὐτοὶ μόνοι τους σὲ τί εἴδους ἄνθρωπο θὰ διαμορφωθῆ ὁ Ἕλληνας; –Ποῦ εἶναι οἱ Ποιμένες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ νὰ εἰποῦν τὸ ΟΧΙ(!) στὴν πολιτικὴ ἐξουσία, ποὺ ἀπέκτησε τὸ θράσος νὰ εἰσβάλη στὴν περιοχὴ τοῦ Θεοῦ, στὰ ἔγκατα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ νὰ ὁρίζη αὐτὴ τὰ πιστεύματά μας καὶ τὸν τρόπο, ποὺ θὰ ἐκφράζεται τὸ ἦθος μας;

Κάποτε ὑπῆρξαν ψυχὲς μὲ ρωμαλαιότητα φρονήματος, ἐκφραστὲς τοῦ ἤθους τοῦ Γένους μας, ποὺ ἀντιμετώπισαν μὲ παρρησία, ὄχι πολιτικοὺς προθεσμίας, ἀλλὰ αὐτοκράτορες –κυριάρχους ζωῆς καὶ θανάτου– ὅταν αὐτοὶ θέλησαν νὰ χλευάσουν τὴν Πίστη μας καὶ τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο. Τοὺς προβάλλει ὁ Καβάφης στὸ ποίημά του «**Οὐκ ἔγνως**» γιὰ νὰ ντραποῦμε:

«Γιὰ τὲς θρησκευτικές μας δοξασίες, ὁ κοῦφος Ἰουλιανὸς εἶπεν "ἀνέγνων, ἔγνων κατέγνων", τάχατες μᾶς ἐκμηδένισε μὲ τὸ "κατέγνων" του, ὁ γελοιωδέστατος. Τέτοιες ξυπνάδες ὅμως πέραση δὲν ἔχουνε σ' ἐμᾶς τοὺς χριστιανούς. "Ἀνέγνως, ἀλλ' οὐκ ἔγνως· εἰ γὰρ ἔγνως, οὐκ ἂν κατέγνως", ἀπαντήσαμεν ἀμέσως»!

Μπορεῖ κάποιοι νὰ νομίζουν πὼς οἱ «**σημάντορες**» ἄνθρωποι ἔχουν σήμερα ἐκλείψει. Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύουμε, θὰ φανοῦν!

Βλέπουμε, ὅμως μὲ θλίψη, ὅτι οἱ κατέχοντες σημαντικὲς θέσεις, μὲ χρέος νὰ σταθοῦν ὡς πνευματικοὶ Πατέρες καὶ κυματοθραῦστες τῶν «**ἐπαφριζόντων τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας ἀγρίων κυμάτων**», λησμόνησαν τὴν συστατικὴ Ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅτι **ἡ Πολιτικὴ εἶναι κλάδος τῆς Ποιμαντικῆς καὶ ὄχι παράλληλη μὲ τὴν Ἐκκλησία ἐξουσία.** Λησμόνησαν αὐτὴν τὴν Ἀλήθεια, ποὺ διατήρησε τὸ Γένος μας εὐσεβὲς καὶ ἀμιγῶς Ὀρθόδοξο γιὰ **1830 χρόνια,** μέσα σὲ ἄγριους ἀλλοφύλους λαούς, σκληροὺς πολέμους καὶ **400 χρόνια σκλαβιᾶς!**

Λησμόνησαν οἱ Ποιμένες μας ὅτι **ἡ ἐποπτεία καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς Πολιτικῆς εἶναι χρέος τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ περιέχον καὶ ὄχι τὸ περιεχόμενο τοῦ Κράτους** τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Τώρα, μετὰ τόσα χρόνια λησμονιᾶς, δείχνουν οἱ Ποιμένες παντελῆ ἀδυναμία ἀντιδράσεως καί, ἐπιπροσθέτως, ἐκπέμπουν καθησυχαστικὲς ὁδηγίες πρὸς τοὺς ἀγωνιστάς, ἀδυνατοῦντες νὰ ἀξιολογήσουν τὴν κοσμοχαλασιά, ποὺ γίνεται γύρω μας!

* * *

Θὰ κλείσω τὴν εἰσήγησή μου μὲ τὰ θεόσοφα λόγια τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς, γιατί συνοψίζει σὲ πέντε ἀράδες τὴν οὐσία τοῦ θέματός μας:

«Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ πλανήτου δὲν γνωρίζει καλύτερον Θεὸν ἀπὸ τὸν Χριστόν, οὔτε καλύτερον ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Χριστόν. Ὁ Θεάνθρωπος ἀπεκάλυψε ταυτοχρόνως καὶ τελείως καὶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχει Θεὸς ἄνευ τοῦ Θεανθρώπου, οὔτε ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ Θεανθρώπου. Οὐσιαστικῶς, ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ὄχι ὡς λέξις οὔτε ὡς διδασκαλία οὔτε ὡς συγκεκριμένη ἐνέργεια, ἀλλ' ὡς ὑπερτελεία καὶ αἰωνίως ζῶσα Θεανθρωπίνη Ὑπόστασις. Μόνο ὡς Θεανδρικὴ Προσωπικότης Αὐτὸς εἶναι καὶ τὸ μέτρον τῆς Ἀληθείας»!

Αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος πρέπει νὰ ξαναγίνη ἡ Παιδεία τοῦ Γένους μας. Ἄλλιῶς, νὰ εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι «**θὰ καῆ τὸ Σύμπαν**»!

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
14 ΜΑΡΤΙΟΥ 2010
Ἀπόστολος: Ἑβρ. στ΄ 13 – 20
Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ΄ 17 – 31
Ἦχος βαρύς.— Ἑωθινόν: Ζ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«ΠΑΝΤΑ ΔΥΝΑΤΑ ΤΩι ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΙ»

Πολλοὶ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ ἔχουν πίστη, καταφεύγουν στὸ Χριστὸ καὶ ζητοῦν τὴ λύση διαφόρων προβλημάτων τους, ἀφοῦ προηγουμένως ἔχουν ἀπογοητευθεῖ ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους τους. Εἶναι ἀπαιτητικοὶ καὶ εὔκολα βγάζουν ἐσφαλμένα συμπεράσματα, ὅταν δὲν ἱκανοποιοῦνται. Οἱ εὐθύνες εἶναι πάντα στοὺς ἄλλους καὶ ὄχι στοὺς ἴδιους.

Ὁ πατέρας τοῦ δαιμονισμένου νέου ἀνῆκε σὲ αὐτὴ τὴν κατηγορία. Πρῶτα εἶχε καταφύγει στοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Προφανῶς αὐτὸ ὀφειλόταν καὶ στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἴδιος δὲν εἶχε τὴν ἀνάλογη πίστη. Ἁπλὰ ἔκανε μιὰ κίνηση καὶ περίμενε μαγικά, χωρὶς τὴ δική του συμμετοχή, νὰ γίνει καλὰ τὸ παιδί του.

Ἀλλὰ καὶ στὸ Χριστό, ποὺ παρουσιάστηκε ἔδειξε τὴν ὀλιγοπιστία του. Παρακαλώντας τὸ Χριστὸ εἶπε: «εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς». Ἔβαλε τὴ φράση «ἂν μπορεῖς», ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἦταν θαυματουργική. Βέβαια ὁ Χριστὸς τοῦ ἔδωσε σημασία καὶ τοῦ εἶπε: «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι». Ὁ Χριστὸς μποροῦσε νὰ θεραπεύσει τὸ δαιμονισμένο παιδί. Ὁ πατέρας ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψει στὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ὀλιγοπιστία τὴν βλέπουμε σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται στὴν Ἐκκλησία καὶ ζητοῦν τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν παίρνουν. Εἶναι ἀκαλλιέργητοι πνευματικὰ καὶ ἀπὸ ἀνάγκη καταφεύγουν στὸ Χριστό. Μετὰ ἀπὸ λίγο χάνονται. Συνεχίζουν τὴν κοσμικὴ καὶ ἁμαρτωλὴ ζωή τους, μιλώντας μὲ περιφρόνηση γιὰ τὸ Θεό, τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς πιστούς.

Ὅμως στὴν Ἐκκλησία δὲν πηγαίνουμε μόνο, ὅταν μᾶς ἀπασχολεῖ ἢ ταλαιπωρεῖ κάποιο πρόβλημα. Εἴμαστε πάντα ἐκεῖ. Σὲ ὅλες τὶς καταστάσεις. Πρέπει νὰ νιώθουμε ὅτι μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε. Ὅπως τὰ ψάρια ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν, ἔτσι καὶ οἱ χριστιανοὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας δὲν μποροῦν νὰ προοδεύσουν πνευματικά, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν ἔχουν τὴ χάρη της καὶ τὴν εὐλογία της.

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

Η ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ὡς ὑπόβαθρον τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς Εἰκόνας

Τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπ. Θεσσαλονίκης, ***κ. Δημητρίου Ἰ. Τσελεγγίδη***

(1ον)

Ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὶς εἰκόνες[1], ὅπως αὐτὴ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τοὺς εἰκονόφιλους πατέρες τοῦ Η΄ καὶ Θ΄ αἰώνα καὶ ὅπως διατυπώθηκε ἀπὸ τὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, συνδέεται ἄρρηκτα μὲ τὴν προγενέστερη θεολογικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ὅλης θεολογίας της.

Ἡ θεολογία τῶν τεχνητῶν εἰκόνων ἀσφαλῶς δὲν ἀπασχόλησε τὴν Ἐκκλησία κατὰ τὸν Δ΄ αἰώνα καὶ εἰδικότερα δὲν ἀπασχόλησε τὸν Μ. Βασίλειο. Ἡ ἀνάπτυξη καὶ διατύπωση τῆς θεολογίας αὐτῆς, ποὺ πραγματώθηκε μετὰ ἀπὸ τέσσερες καὶ πέντε αἰῶνες δὲν ὑπῆρξε φυσικὰ θεωρητικὴ δογματικὴ ἐνασχόληση τῶν πατέρων ἀλλὰ πρακτικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπιση ἐκ μέρους τους τῶν θεολογικῶν ἐπιχειρημάτων τῶν Εἰκονομάχων, οἱ ὁποῖοι ἀπέρριπταν τὶς εἰκόνες ὡς ξένες πρὸς τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεωροῦσαν τὴν προσκύνηση τῶν εἰκόνων ὡς εἰδωλολατρία. Οἱ εἰκονόφιλοι πατέρες ἀπέδειξαν στοὺς εἰκονομάχους θεολόγους ὅτι **ἡ θεολογία τῶν εἰκόνων δὲν ἀποτελεῖ νεωτερισμὸ στὴν πίστη καὶ στὴν εὐσέβεια τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ,** οὔτε καὶ συνιστᾶ ἀνακάλυψη τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν περίοδο τῆς Εἰκονομαχίας. Δὲν εἶναι ἄλλωστε καθόλου τυχαῖο τὸ γεγονὸς ὅτι τόσο ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ὅσο καὶ κυρίως ὁ Μ. Βασίλειος εἶναι οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι πατέρες, στὴ διδασκαλία καὶ αὐθεντία τῶν ὁποίων συχνὰ ἀναφέρονται οἱ εἰκονόφιλοι πατέρες τῆς εἰκονομαχικῆς περιόδου, ἀλλὰ καὶ οἱ Θεοφόροι πατέρες τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου προκειμένου νὰ κατοχυρώσουν θεολογικῶς τὴ χρήση τῶν τεχνητῶν εἰκόνων τῆς Ἐκκλησίας.

Σήμερα εἶναι εὐρύτατα γνωστὸ μεταξὺ τῶν θεολόγων ὅτι ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὶς εἰκόνες της θεμελιώνεται στὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου[2]. Μιὰ προσεκτικότερη ὅμως μελέτη τῶν εἰκονολογικῶν ἔργων τοῦ κατεξοχὴν ὑπερασπιστοῦ τῶν εἰκόνων καὶ μεγάλου δογματολόγου τῆς Ἐκκλησίας μας ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Δαμασκηνοῦ καθὼς καὶ ἡ μελέτη τῶν Πρακτικῶν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου μᾶς πείθουν πὼς **πέρα ἀπὸ τὴ θεολογικὴ κάλυψη καὶ νομιμότητα τῶν εἰκόνων,** ποὺ παρέχει ἀναμφισβήτητα καὶ κατεξοχὴν ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὁ πυρήνας τῆς δογματικῆς διδασκαλίας γιὰ τὶς εἰκόνες συνδέεται ἄρρηκτα καὶ μὲ τὴν Τριαδολογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀκόμη εἰδικότερα μὲ τὴν Τριαδολογία τοῦ Μ. Βασιλείου.

Εὐθὺς ἐξαρχῆς πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ Τριαδολογία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ εἰδικότερα ἡ θεολογία του γιὰ τὴν ἐνδοτριαδικὴ σχέση εἰκόνας καὶ πρωτοτύπου ἀπετέλεσε γιὰ τοὺς εἰκονόφιλους πατέρες τοῦ Η΄ καὶ Θ΄ αἰώνα τὸ θεολογικὸ ὑπόβαθρο, πάνω στὸ ὁποῖο θεμελίωσαν τὴ δογματικὴ διδασκαλία τους γιὰ τὶς τεχνητὲς εἰκόνες τῆς Ἐκκλησίας. Πιὸ συγκεκριμένα ἡ θεμελιακὴ ρήση τοῦ Μ. Βασιλείου: *«ἡ τῆς εἰκόνος τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει»*[3], ἐνῶ ἀναφέρεται ἀποκλειστικὰ στὴν ἐνδοτριαδικὴ σχέση τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸ Θεὸ Πατέρα, χρησιμοποιήθηκε τόσο ἀπὸ τοὺς εἰκονόφιλους πατέρες γενικότερα ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο γιὰ νὰ δηλώσει τὴ σχέση τῆς τεχνητῆς εἰκόνας μὲ τὸ εἰκονιζόμενο πρωτότυπό της[4], πράγμα, ποὺ σὲ τελευταία ἀνάλυση δικαιώνει θεολογικὰ τὴ χρήση τῶν τεχνητῶν εἰκόνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε εἶναι πολὺ σημαντικὸ καὶ χαρακτηριστικό τό γεγονὸς ὅτι **καὶ ὁ Μ. Βασίλειος γιὰ τὴν κατανόηση τῆς σχέσεως τῆς ἐνδοτριαδικῆς εἰκόνας μὲ τὸ πρωτότυπό της ἐπικαλεῖται τὴν ἐμπειρία τῆς ἐποχῆς του γιὰ τὴν τεχνητὴ εἰκόνα.**

Στὰ δογματικὰ ἔργα του ὁ Μ. Βασίλειος ἀναφερόμενος στὴν ἔννοια τῆς εἰκόνας καὶ εἰδικότερα στὸν τρόπο ὑπάρξεώς της τὴ διακρίνει θεμελιωδῶς σὲ «φυσικὴ» ἢ *«γεννητὴ»*[5] καὶ σὲ *«τεχνητὴ»* ἢ *«κατὰ μίμησιν»*[6]. Ἀποδίδοντας ἄλλωστε τριαδολογικὴ σημασία στὸν βιβλικὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ Υἱοῦ *«ὡς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου»*[7] συσχετίζει τὴ φυσικὴ ἐνδοτριαδικὴ εἰκόνα τόσο μὲ τὸ ἐνδοτριαδικὸ πρωτότυπό της ὅσο καὶ μὲ τὴν τεχνητὴ εἰκόνα καὶ ἐπισημαίνει μὲ σαφήνεια τὴν ὀντολογικὴ διαφοροποίηση τῆς ἄκτιστης ἐνδοτριαδικῆς εἰκόνας ἀπὸ τὴν κτιστὴ τεχνητὴ εἰκόνα. *«Νοεῖν δὲ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου»*, σημειώνει χαρακτηριστικά, *«οὐ κατὰ τὰς τεχνητάς ταύτας ὕστερον ἀπεργασθεῖσαν πρὸς τὸ πρωτότυπον, ἀλλὰ συνυπάρχουσαν καὶ παρυφεστηκυίαν τῷ πρωτοτύπῳ ὑποστήσαντι, τῷ εἶναι τὸ ἀρχέτυπον, οὖσαν, οὐκ ἐκτυπωθεῖσαν διὰ μιμήσεως, ὥσπερ ἐν σφραγίδι τινι τῆς ὅλης φύσεως τοῦ Πατρὸς ἐναποσημανθείσης τῷ Υἱῷ»*[8]. Ἐδῶ ὁ Μ. Βασίλειος ὑποδηλώνει ὄχι μόνο τὸν ἀΐδιο χαρακτήρα τῆς φυσικῆς ἐνδοτριαδικῆς εἰκόνας ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόλυτη ταυτότητα τῆς οὐσίας της μὲ ἐκείνη τοῦ ἐνδοτριαδικοῦ πρωτοτύπου. Μάλιστα τόσο τὸν ἀΐδιο χαρακτήρα ὅσο καὶ τὴν ὅλη ταυτότητα τῆς ἐνδοτριαδικῆς εἰκόνας τὴ θεμελιώνει ὁ Μ. Βασίλειος στὸν τρόπο ὑπάρξεως αὐτῆς τῆς εἰκόνας. *«Γεννητῶς ὑπάρχων ἐκ τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός»* παρατηρεῖ, *«καὶ φυσικῶς ἐκτυπῶν ἐν ἑαυτῷ τὸν Πατέρα, ὡς μὲν εἰκὼν τὸ ἀπαράλλακτον ἔχει, ὡς δὲ γέννημα τὸ ὁμοούσιον διασώζει»*[9]. Μὲ ἄλλα λόγια, ἀφοῦ τὸ πρωτότυπο τῆς ἐνδοτριαδικῆς εἰκόνας εἶναι κατὰ φύση Θεός, καὶ ὁ Υἱός, ἡ εἰκόνα καὶ τὸ *«ἀπαύγασμα τῆς δόξης»*[10] τοῦ ἐνδοτριαδικοῦ πρωτοτύπου, εἶναι Θεὸς κατὰ τὴν οὐσία του. **Ὁ Υἱὸς εἶναι ἡ φυσική, ζωντανὴ καὶ σὲ ὕψιστο βαθμὸ ὅμοια, ἀπαράλλακτη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ἡ ὁποία φέρει μέσα της ὁλόκληρη τὴν παρουσία του,**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ὈΡΘΟΔΟΞΗ ΖΩΗ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

● ΠΩΣ ΛΥΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ. **Ὁ μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ μέγας νηπτικὸς Ἅγιος, ὁ Μᾶρκος ὁ Ἀσκητής,** γράφει στὸ ἔργο του *«**Πνευματικὸς Νόμος**»*, πῶς πρέπει ὁ πιστὸς νὰ λύνη τὰ προβλήματά του: *«Μὴ προσπαθῇς νὰ λύσῃς κάποιο δύσκολο πρόβλημα μὲ φιλονεικίες, ἀλλὰ μὲ τὰ μέσα, ποὺ ἐπιβάλλει ὁ πνευματικὸς νόμος, δηλαδὴ μὲ τὴν ὑπομονή, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἁπλότητα τῆς ἐλπίδος»*. Διαβᾶστε τὸ σύντομον αὐτὸ βιβλίον καὶ θὰ ὠφεληθῆτε πολύ.

● ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΟΠΛΑ. Ἀντιγράφω ἀπὸ τὶς θεοφώτιστες διδασκαλίες τοῦ **Ἁγίου Ἡσυχίου τοῦ Πρεσβυτέρου**: *«Ὁ ἀγωνιζόμενος τὸν ἐσωτερικὸν ἀγῶνα, πρέπει νὰ ἔχει κάθε στιγμὴ αὐτὰ τὰ τέσσερα πνευματικὰ ὅπλα: τὴν ταπείνωσιν, τὴν ἄκρα προσοχήν, τὴν ἀντίρρησιν κατὰ τῶν πονηρῶν λογισμῶν καὶ τὴν προσευχήν. Νὰ ἔχει τὴν ταπείνωσιν, γιατὶ ὁ ἀγῶνας εἶναι ἐναντίον τῶν πονηρῶν, τῶν ὑπερηφάνων δαιμόνων, γιὰ νὰ ἔχει τὴν βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ πρόχειρη, ἐπειδὴ ὁ Κύριος δὲν ἀγαπᾶ τοὺς ὑπερηφάνους. Νὰ ἔχει τὴν προσοχήν, γιὰ νὰ μὴ μπῆ στὴν καρδιά του κανένας πονηρὸς λογισμός. Νὰ ἔχει τὴν ἀντίρρησιν, ὥστε μόλις ἀντιληφθῆ ὅτι ἦλθε ὁ δαίμονας, ἀμέσως καὶ δυνατὰ νὰ φέρη ἀντιλογίαν στὸν πονηρόν. Τὴν προσευχή, γιὰ νὰ φωνάξη πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ζητήση βοήθειαν, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀντίρρησιν. Καὶ τότε ὁ πιστὸς θὰ δῆ τὸν ἐχθρὸν νὰ παραλύη καὶ νὰ ἐκδιώκεται ἀπὸ τὸ προσκυνητὸν ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὡσὰν σκόνη στὸν ἄνεμον ἢ σὰν καπνός, μαζὶ μὲ τὸν πονηρὸν λογισμόν του»*. Ἐμπρός, λοιπόν, στὰ ὅπλα τὰ πνευματικὰ μέχρι τελικῆς νίκης!

● Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ. Διαβάζω στὴν «***Φιλοκαλία***» τὰ λόγια τοῦ **Ὁσίου Θαλασσίου τοῦ Λίβυος**, ποὺ λέγει: *«Ἀρχὴ τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ πίστης τοῦ Χριστοῦ καὶ τέλος της ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἂς ἀποκτήσουμε πίστιν γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν ἀγάπην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γεννιέται ὁ φωτισμὸς τῆς γνώσεως. Τὴν ἀπόκτηση τῆς πίστεως τὴν ἀκολουθοῦν ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐγκράτεια τῶν ἡδονῶν, ἡ ὑπομονὴ τῶν κόπων, ἡ ἐλπίδα στὸν Θεόν, ἡ ἀπάθεια καὶ ἡ ἀγάπη...»*. Νὰ λοιπόν, ἕνα καλὸν ξεκίνημα γιὰ ὅσους ἔχουν λιμνάσει τὴν ζωή τους μέσα στὴν ματαιότητα.

● ΤΙ ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ Ο ΘΕΟΣ. Τὴν ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα τὴν δίνει **ὁ Ἅγιος Διάδοχος Φωτικῆς** στὸ βιβλίον του *«**Ἑκατὸν Πρακτικὰ Κεφάλαια**»*, ὅπου λέγει: *«Πίστη χωρὶς ἔργα καὶ ἔργα χωρὶς πίστη θὰ ἀπορριφθοῦν ἐξίσου ἀπὸ τὸν Θεόν. Πρέπει ὁ πιστὸς νὰ προσφέρη στὸν Κύριον πίστη, ποὺ φανερώνεται μὲ τὰ ἔργα... Ἐκεῖνος, ποὺ ἀγαπᾶ τὸν Θεὸν πιστεύει εἰλικρινὰ καὶ ἐκτελεῖ τὰ ἔργα τῆς πίστεως μὲ εὐσέβεια... Ἄρα, ἡ συγκεφαλαίωσις ὅλων τῶν ἀρετῶν εἶναι ἡ πίστη, ποὺ γίνεται πράξη μὲ τὴν ἀγάπη»*.

● ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΟΝ. Φοβερὸς ὁ λόγος τοῦ **μεγάλου Ἁγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου**, ποὺ λέγει στὰ *«**Ἀσκητικά**»* του: *«Ἀγάπησε τὴν ἀπραξία τῆς κατὰ Θεὸν ἡσυχίας περισσότερον ἀπὸ τὸν χορτασμὸν τῶν πεινασμένων ὅλης τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν πολλῶν ἐθνῶν στὴν θεογνωσίαν. Διότι εἶναι προτιμότερον γιὰ σένα νὰ ἀπαλλάξης τὸν ἑαυτόν σου ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας, παρὰ νὰ ἐλευθερώσης δούλους ἀπὸ τὴν δουλείαν τους»*. Ἂς ἀρχίζουμε λοιπὸν τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας...

Π. Μ. Σωτῆρχος

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΕΩΣ

Τοῦ ***π. Γεωργίου Ἰ. Ἀναστοπούλου***

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ.κ. Μελέτιον, Πρέβεζαν

Ἐν Ἡλιουπόλει τῇ 24ῃ Μαΐου 2009

Σεβασμιώτατε,

Ὀνομάζομαι Γεώργιος Ἰ. Ἀναστόπουλος καί εἶμαι συνταξιοῦχος Ἱερεὺς καί ἀσθενής – κατάκοιτος ἀπό ἑξαετίας, ἐξ ἀσθενείας ἀδιαγνώστου ἕως σήμερον. Μετά πολλοῦ σεβασμοῦ καί εὐλαβείας, ἀπευθύνομαι πρός τήν Ὑμετέρα Σεβασμιότητα διά τῆς ἐπιστολῆς μου ταύτης, προκειμένου, ἵνα θέσω ὑπ' ὄψιν Ὑμῶν δύο ἀκολουθίας *«Θείας Λειτουργίας;»* καί ἀκολουθίας *«Γάμου καί Βαπτίσεως;»* εἰς φωτοαντίγραφα, τά ὁποῖα ἦλθον εἰς χεῖρας μου ἐκ μέρους πολλῶν ἐπισκεπτῶν μου.

Ἐπειδή ὁ συνθέτης καί διασκευαστής τῆς Θείας Λειτουργίας καί τῆς ἀκολουθίας τῶν μυστηρίων Γάμου καί Βαπτίσεως τυγχάνει ἐκλογή καί χειροτονία τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος καί ἐφημέριος Ἐνορίας τῆς καθ' Ὑμᾶς Μητροπόλεως, Σᾶς ἀποστέλλων τά ἀνωτέρω φωτοαντίγραφα, ὥστε νά λάβετε γνῶσιν.

Πληροφοροῦμαι ἀπό πολλούς εὐλαβεῖς χριστιανούς, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Ἱερεύς, ὀνόματι Κωνσταντῖνος Μπέης, τελεῖ τήν Θείαν Λειτουργίαν ἀκριβῶς ὡς τό ἐπισυναπτόμενον φωτοαντίγραφον, εἰς τήν περιφέρειαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου εἰς τήν περιφέρειαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς (Λαγονήσι), ὅπου διατηρεῖ ἰδιόκτητον οἰκίαν μετά Ναϊδρίου.

Γνωρίζω, ὅτι ἐκ τῶν χειρῶν Ὑμῶν διά τοῦ ἐπιτραχηλίου παλαιότερον καί τοῦ Ὠμοφορίου σήμερον, ἔχετε διαπλάσει πολλούς χριστιανούς πνευματικά, οἱ ὁποῖοι εἰς τήν χριστιανικήν κοινωνίαν διακρίνονται διά τήν συνειδητήν των πίστιν, τήν συνεπῆ θέσιν των ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καί τήν εὐλαβῆ ὑπακοήν των εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν καί τήν Ἱεράν τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας Παράδοσιν, κατά τό Παύλειον: *«... Στήκετε καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις, ἅς ἐδιδάχθητε, εἴτε διά λόγου, εἴτε διά ἐπιστολῆς ἡμῶν...»* (Β΄Θεσ. 2, 15).

Ὁμοίως ὁ Μέγας Βασίλειος: *«Ταῦτα ἐστίν, ἀδελφοί, τά τῆς Ἐκκλησίας μυστήρια, αὗται τῶν Πατέρων αἱ Παραδόσεις. Διαμαρτυρόμεθα, παντί ἀνθρώπῳ, φοβουμένῳ τόν Κύριον καί κρίσιν Θεοῦ ἀναμένοντι, διδαχαῖς ποικίλαις μή παραφέρεσθαι. Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ καί μή προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τῆς πίστεως... φυλάσσεσθε τῶν τοιούτων...»* (261 Ἐπιστολή *«Τοῖς ἐν Σωζοπόλει»*, ΕΠΕ 3518, PG 32,972 C).

Ὡσαύτως, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: *«Στέργομεν πάσας τάς ἐκκλησιαστικάς παραδόσεις ἐγγράφους τε καί ἀγράφους καί ἀπό πάντων τήν μυστικωτάτην τε καί πανίερον τελετήν καί κοινωνίαν καί σύναξιν, παρ' ἧς καί ταῖς ἄλλαις τελεταῖς ἡ τελείωσις...»* (Πρός Διονύσιον – Ὁμολογία ΕΠΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἐνῶ καλλιεργεῖται σύγχυσις καί κλονισμός πίστεως εἰς τούς Ὀρθοδόξους

ΠΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ «ΞΕΠΛΕΝΟΝΤΑΙ» ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΕΤΑΙ Ο ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ

Τό χρέος τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι νά διακηρύττη καί νά διδάσκη τήν Ἀλήθειαν τῆς ἀπαραχαράκτου Πίστεώς της, νά καταγγέλη τάς ἀντιχρίστους πλάνας καί νά καλῆ τούς αἱρετικούς νά ἐπιστρέψουν εἰς τάς πνευματικάς πηγάς «ὕδατος ζῶντος» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

Τοῦ ***κ. Μιχαήλ Τσώλη,***
Δημοσιογράφου

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ «Διάλογοι» θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ὑποχρέωσή της ἐὰν ἐπρόκειτο μέσω αὐτοῦ νὰ διακηρύξει, νὰ ὁμολογήσει καὶ νὰ διδάξει τὴν Ἀλήθεια τῆς ἀπαραχαράκτου Διδασκαλίας τῆς Πίστεώς της. Ἐὰν ἐπρόκειτο μὲ τὴν συμμετοχή της νὰ ἔχει φωνὴν ἐπισημαίνουσα τὶς πλάνες τῶν αἱρετικῶν ἐπιδιώκουσα νὰ πείσει τοὺς πεπλανημένους νὰ ἐπιστρέψουν στὶς πνευματικὲς πηγὲς «ὕδατος ζῶντος» τῆς Ὀρθοδοξίας. Νὰ καλέσει δηλαδὴ τοὺς αἱρετικοὺς νὰ ἀπαρνηθοῦν τὶς κακοδοξίες τους καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στοὺς κόλπους της.

Μιὰ τέτοια βέβαια Ἕνωση θὰ ἦταν θεάρεστη καὶ σωτήρια γιὰ τοὺς πεπλανημένους. Θὰ ἦταν σύμφωνη μὲ αὐτὸ ποὺ ἔχει διακηρύξει ὁ μεγάλος θεολόγος π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, σχετικὰ μὲ τὸ πῶς ἐννοεῖ τὴν ἕνωση, τονίζοντας: **«Γιὰ μένα ἡ Χριστιανικὴ ἐπανένωση εἶναι ἀκριβῶς ἡ παγκόσμια μεταστροφὴ στὴν Ὀρθοδοξία».**

Ὁ Οἰκουμενισμός, ὅμως, ποὺ καθοδηγεῖται ἀπὸ ἀντίχριστους πάτρωνες δὲν θέλει τέτοια ἕνωση. Αὐτὴν τὴν ἕνωση ὄχι ἁπλῶς τὴν ἀπορρίπτει ἀλλὰ καὶ τὴν ἀντιστρατεύεται μεθοδευμένα, διότι ἔχει καταστρώσει σχέδιο γιὰ μιὰ ἄλλη «ἕνωση» ποὺ σκοπὸ ἔχει νὰ ἐγκλωβίσει τὴν Ὀρθοδοξία σ' ἕνα συνονθύλευμα πλανῶν καὶ αἱρέσεων, σύγχυσης καὶ ἀοριστίας καὶ νὰ ἐπιβάλλει τὴν ποθούμενη Πανθρησκεία του. Ἐπιθυμεῖ δηλαδὴ νὰ σύρει τὴν Ὀρθοδοξία στὸ «Διάλογο» ὄχι γιὰ νὰ διδαχθεῖ ἀπὸ αὐτήν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀκυρώσει τὴν Ἀλήθειά της ὡς Μοναδικῆς Πίστεως Σωτηρίας. Νὰ τὴν ὑπονομεύσει καὶ νὰ προκαλέσει ἀμφιβολία καὶ κλονισμὸ στοὺς πιστούς της.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ μάλιστα ἔχει ἐπιτύχει ἤδη νὰ παρασύρει τὴν Ὀρθοδοξία, ποὺ κατέχει τὴν Ἀλήθεια, σὲ «Διάλογο ἐπὶ ἴσοις ὅροις» μὲ τοὺς αἱρετικούς. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὅπως ἔλεγε καὶ ἔγραφε ὁ μακαριστὸς Γέροντας **π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος** «λειτουργεῖ σύμφωνα μὲ τὰ πρότυπα τῆς κοσμικῆς διπλωματίας. Νομίζουν οἱ πάτρωνές του ὅτι ὅπως ὅλα μεταξύ τῶν ἐθνῶν λειτουργοῦν μὲ κανόνες συμβιβασμοῦ καὶ ὑποκρισίας, ἔτσι καὶ ἡ πίστη μας εἶναι ὑπὸ διαπραγμάτευση». Μᾶς καλοῦν λοιπὸν χάριν τοῦ **«Διαλόγου ἀγάπης νὰ τὰ βροῦμε μὲ τοὺς αἱρετικούς».** Ἀλλοῦ δηλαδὴ θὰ ὑποχωρήσουμε καὶ θὰ χάσουμε καὶ ἀλλοῦ θὰ κερδίσουμε! Ἔτσι ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὶς ἁμαρτωλὲς ψευτοσυνθῆκες καὶ συμφωνίες τοῦ κόσμου τούτου ...

Μὲ ἄλλα λόγια καλεῖται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ δεχτεῖ ἐκ προοιμίου ὅτι δὲν κατέχει τὴν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως καὶ ὅτι συναινεῖ στὴν ἀναζήτησή της μέσω «Διαλόγου» μὲ τοὺς αἱρετικούς. Προσερχόμενοι λοιπὸν στὸ Διάλογο «ἐπὶ ἴσοις ὅροις», οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι ὡσὰν νὰ ὁμολογοῦν ὅτι ἡ παραδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τῶν Ἀποστόλων Του Πίστη τους, εἶναι λειψὴ καὶ ἀτελὴς καὶ καλοῦνται νὰ τὴ βελτιώσουν καὶ νὰ τὴν τελειοποιήσουν μὲ τὴ συνεργασία τῶν αἱρετικῶν! Καὶ διερωτόμεθα τό νὰ ἐπιχειρεῖται «διόρθωσις» τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπὸ «τὶς ἄλλες ἐκκλησίες», δηλ. ἀπὸ τοὺς αἱρετικούς, μὲ τὴ σιωπηρὰ ἀνοχὴ τῶν Ὀρθοδόξων δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο ὕβρη καὶ βλασφημία, ἀλαζονεία τῶν πεπλανημένων καὶ προδοσία Πίστεως ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων;

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὅμως, δὲν εἶναι μία ἀπὸ τὶς «ἐκκλησίες» ἀλλὰ εἶναι Ἡ «**Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία»,** ποὺ κρατεῖ γνήσια καὶ ἀνόθευτη τὴν παραδοθεῖσα πίστη τὴν ὁποία ὁμολογοῦμε ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι στὸ ἀπαραχάρακτο ἁγιοπατερικὸ Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας. Εἶναι, ἡ Ὀρθοδοξία ἡ σώζουσα Ἀλήθεια τῆς Πίστεώς μας περὶ τῆς ὁποίας ἐδογμάτισαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Αὐτὴν μάλιστα τὴν παραδοθεῖσα Πίστη καλούμεθα ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο νὰ τὴν κρατήσουμε ἀπαραχάρακτη, χωρὶς προσθῆκες, χωρὶς ἀλλαγές, χωρὶς καινοτομίες: **«Στήκετε,καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε διὰ ἐπιστολῆς ἡμῶν»** (Ἀπ. Παύλου Β' Θεσ. β' 15).

Στὰ δὲ «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Διατυπώσεων» τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διατυπώνεται ρητὰ τὸ ἁγιοπατερικὸ πνεῦμα ποὺ διδάσκει ὅτι:

● *«Μία ἡ Ἐκκλησία ἐν οὐρανοῖς, ἡ αὐτὴ ἐπὶ γῆς. Ἐν ταύτῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπαναπαύεται. Αἱ ἔξω ταύτης οὖσαι αἱρέσεις, ἅς ἔχουσι οἱ ἄνθρωποι, οὐκ εἰσὶ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, οὐδὲ τῶν Ἀποστόλων ἀλλὰ τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ Πατρὸς αὐτῶν τοῦ Διαβόλου ...»* (Mansi, 2, 889).

Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ δεχτεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν βλάσφημη γι' αὐτὴν θεωρία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὅτι καμία ἐκκλησία δὲν κατέχει τὴν πλήρη Ἀλήθεια; Πῶς εἶναι δυνατὸν ν' ἀποδεχτεῖ διαπραγματεύσεις στὰ τῆς πίστεώς της ὅπου **«οὐκ ἐγχωρεῖ συγκατάβασις»**; Εἶναι δυνατὸν νὰ σιωποῦν σὲ τέτοια ἀντίχριστα σχέδια οἱ ποιμένες; Τὴ σιωπὴ μπροστὰ στὴν αἵρεση καὶ τοὺς αἱρετικοὺς **«ἀθεΐας εἶδος»** τὴν χαρακτηρίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Γι' αὐτὴν μάλιστα τὴν ἔνοχη σιωπὴ μας μπροστὰ στὴν ἀσέβεια τῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ

Ἀνάμεσα στοὺς συνειδητοὺς χριστιανοὺς συχνὰ δημιουργοῦνται ψυχρότητες καὶ χάσματα ἐπικοινωνίας ἀπὸ ἀσήμαντες αἰτίες, μερικὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες μποροῦν νὰ συνοψιστοῦν καὶ στὶς φράσεις: «Δὲν μοῦ ἔδωσε σημασία», «ἀρνήθηκε νὰ μοῦ μιλήσει», «ἔκανε τὸν βιαστικὸ καὶ δὲν μὲ ἄκουσε», «δὲν τοῦ ἀρέσει ἡ ἐμφάνισή μου», «δὲν ἀναγνωρίζει τὴν προσπάθεια, ποὺ κάνω», «ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ ἔργα τῶν ἄλλων», «εἶναι ἀπαιτητικός», «συμβουλεύει συνέχεια», «ἐλέγχει χωρὶς νὰ γνωρίζει», «ἀμφισβητεῖ τὴν ἀλήθεια τῶν λεγομένων μου», «μὲ θεωρεῖ ὑποκριτή», «εἶναι κοσμικός», «δὲν εἶναι φιλομόναχος», «ἐπιδιώκει τὴν προβολή του» κ.λπ..

Ἡ δυσάρεστη αὐτὴ πραγματικότητα ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἀνάμεσά μας. Στὴ θέση του ἔχει μπεῖ ὁ φοβερὸς ἐγωϊσμός, ὁ ὁποῖος διαβρώνει τὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις καὶ παγώνει τὴν ἀγάπη. Ὁ μεγάλος αὐτὸς ἐχθρὸς δὲν ἐκδηλώνεται πάντα. Συνήθως οἱ χριστιανοὶ προσέχουν τὰ λόγια τους καὶ τὴν ἐξωτερικὴ συμπεριφορά τους. Μυστικὰ ὅμως δουλεύει. Ἐξαγριώνει τὶς καρδιές, δημιουργεῖ ἀποστάσεις καὶ κόβει οὐσιαστικὰ τὴν εἰλικρινῆ ἐπικοινωνία.

Χαρακτήρισα τὸν ἐγωϊσμὸ ἐχθρό, ὅπως καὶ εἶναι. Ἀντίθετα, ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ μεγάλη συνεκτικὴ δύναμη, ποὺ ἀναπτύσσει καὶ διατηρεῖ τὴν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἀγάπη. Ἡ πιὸ εἰλικρινὴς σχέση ἀναπτύσσεται ἀνάμεσα σὲ ταπεινοὺς ἀνθρώπους, γιατὶ κανένας δὲν διεκδικεῖ κάτι ἀπὸ τὸν ἄλλο, γιατὶ κανένας δὲν ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ ὅλοι τους ἀλληλοεκτιμοῦνται. Αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαῖο πράγμα.

Ἡ μεγάλη ἀδυναμία καὶ πηγὴ πολλῶν δυσάρεστων καταστάσεων εἶναι ἡ ἔλλειψη ἀληθινῆς πνευματικότητας. Δὲν μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ δηλώσουν μὲ εἰλικρίνεια ὅτι ἀναγνωρίζουν στοὺς ἄλλους αὐτό, ποὺ οἱ ἴδιοι δὲν κάνουν ἢ δὲν ἐπιλέγουν νὰ κάνουν. Χρειάζεται νὰ ἀποδεχτοῦν ὅλα ὅσα θεοφιλῶς κάνουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τοὺς συμπαρίστανται. Καὶ νὰ καταλάβουν ὅτι εἶναι παράλογη ἡ ἐπιθυμία τους ὅλοι νὰ κάνουν αὐτό, ποὺ οἱ ἴδιοι ἐπιλέγουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Ὁ Θεός, ὡς στοργικὸς πατέρας, ἔχει προικίσει τοὺς ἀνθρώπους μὲ διάφορα χαρίσματα καὶ τοὺς ἀφήνει ἐλεύθερους νὰ ἀποφασίσουν γιὰ ὅλα ὅσα τοὺς ἀφοροῦν καὶ προπαντὸς τὰ ἔργα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀσχοληθοῦν στὴ ζωή τους. Ὁ Χριστιανὸς ὅμως δὲν ἀφήνει ἐλεύθερο τὸν ἀδελφό του νὰ ἐπιλέξει αὐτὸ ποὺ θέλει! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν τοῦ ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς, ἐνῶ στὸν ἑαυτό του ἀναγνωρίζει τὴν ἁρμοδιότητα νὰ κατευθύνει τὸν ἄλλον, ὅπου ἐκεῖνος θέλει!

Θὰ χρησιμοποιήσω μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν φύση, ἡ ὁποία θὰ φανεῖ χρήσιμη στοὺς καλοπροαίρετους. Σ' ἕναν ἀγρὸ τὴν ἄνοιξη ὑπάρχουν πολύχρωμα καὶ εὐώδη λουλούδια. Ἡ ποικιλία εἶναι μεγάλη. Τὰ χρώματα καὶ οἱ ἀποχρώσεις τους εἶναι ἀδύνατο νὰ μετρηθοῦν. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ λεπτά τους ἀρώματα. Ὅλα εἶναι διαφορετικὰ καὶ ὅλα ἔχουν τὴ χάρη τους. Κανένα λουλούδι δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ κάποιο ἄλλο ἐντελῶς ἴδιο. Χαίρεσαι αὐτὴ τὴν ποικιλία καὶ τὴ θαυμάζεις. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ. Εἶναι μοναδικοί. Ἔχουν ποικίλα χαρίσματα. Ἐργάζονται τὸ καλὸ καὶ ἅγιο μὲ χίλιους τρόπους, ἀποδεκτοὺς ἀπὸ τὸ Θεό. Ὡστόσο ὑπάρχουν κι ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν μποροῦν, δὲν ἀντέχουν αὐτὴ τὴν πολυμορφία καὶ τὴ διαφορετικότητα. Οὐσιαστικὰ ἀρνοῦνται τὴ μεγάλη δωρεὰ τοῦ Θεοῦ.

Θὰ θυμίσω στοὺς ἀγαπητούς μου ἀναγνῶστες μιὰ διήγηση ἀπὸ τὴ θαυμαστὴ ζωὴ τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει τὸν ἐπίλογο τούτου τοῦ κειμένου, ἀφήνοντας μιὰ γλυκιὰ γεύση ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐκδηλώνεται σὲ διαφορετικοὺς ἀνθρώπους.

Κάποτε ἕνας μοναχὸς πῆγε στὴ σκήτη γιὰ νὰ δεῖ τὸν Ἀββᾶ Ἀρσένιο. Ζήτησε ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς νὰ τὸν διευκολύνουν σχετικὰ κι ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν:

—Ξεκουράσου λίγο, ἀδελφὲ καὶ μετὰ τὸν βλέπεις.

Ἐκεῖνος ὅμως ἦταν ἀνυπόμονος καὶ ἡ καρδιά του λαχταροῦσε, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἀπάντησε:

—Δὲν θὰ βάλω τίποτα στὸ στόμα μου, ἐὰν προηγουμένως δὲν τὸν συναντήσω.

Οἱ Πατέρες τῆς σκήτης τοῦ ἔδωσαν ἕναν συνοδὸ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ φθάσει στὸ μακρινὸ κελὶ τοῦ Ἀββᾶ. Μετὰ ἀπὸ κουραστικὴ ὁδοιπορία, ἔφτασαν στὸν προορισμό τους καὶ ἀφοῦ χτύπησαν τὴν πόρτα, βγῆκε ὁ Ἀββᾶς καὶ τοὺς ἀσπάστηκε. Μπῆκαν μέσα καὶ κανένας δὲν μιλοῦσε. Ὁ Ἀββᾶς τήρησε τὸν κανόνα τῆς σιωπῆς. Γρήγορα οἱ δύο ἐπισκέπτες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ κελὶ ἀπογοητευμένοι. Μετὰ πῆγαν στὸν Ἀββᾶ Μωυσῆ, τὸν πρώην ληστή, ὅπου τοὺς ὑποδέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ τοὺς φιλοξένησε. Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸν Ἀββᾶ, ὁ συνοδὸς ρώτησε τὸ μοναχὸ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἀββάδες τοῦ ἄρεσε. Ἐκεῖνος ἀπάντησε ὅτι βρῆκε ἀνάπαυση στὸν Μωυσῆ. Ὅταν ἐπέστρεψαν στὴ σκήτη καὶ διηγήθηκαν τὶς ἐντυπώσεις τους στοὺς Πατέρες, πολλοὶ ἔμειναν μὲ τὴν ἀπορία, γιατὶ ἡ στάση τῶν δύο φημισμένων ἀσκητῶν ἦταν διαφορετική. Ἕνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς Πατέρες πῆγε στὸ κελί του καὶ προσευχήθηκε λέγοντας: «Κύριε, ἐξήγησέ μου αὐτὸ τὸ πράγμα. Πῶς συμβαίνει ὁ ἕνας νὰ ἀποφεύγει γιὰ τὸ ὄνομά Σου καὶ ὁ ἄλλος νὰ ἀγκαλιάζει γιὰ τὸ ὄνομά Σου;». Καὶ ἡ ἐξήγηση ἦρθε μὲ ἕνα ὅραμα. Στὸ ἕνα ἦταν ὁ Ἀββᾶς Ἀρσένιος μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ στὸ ἄλλο ὁ Ἀββᾶς Μωυσῆς μὲ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι τὸν τάϊζαν μελοκερῆθρες.

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

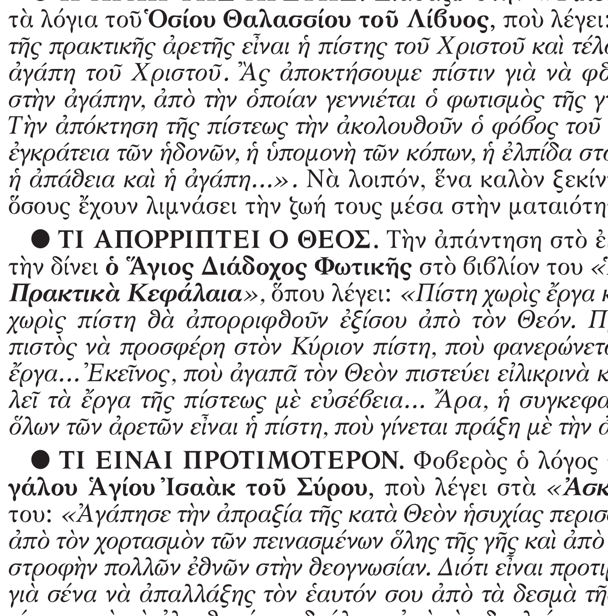

Γιατί δὲν νηστεύεις;

Ὁ ἀοίδιμος Γέρων π. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος ἔχει γράψει καὶ ἕνα μικρὸ βιβλιαράκι μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, ποὺ κυκλοφορεῖται ἀπὸ τὰς Ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου». Εἰς αὐτὸ ἐξετάζει συντόμως διατί παραθεωρεῖται ἡ ἐντολὴ τῆς νηστείας καὶ τονίζει τὶς ὠφέλειες τῆς νηστείας, τὴν ἀνάγκην νὰ νηστεύουν οἱ χριστιανοὶ καὶ πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ νηστεία, διὰ νὰ εἶναι θεάρεστος.

Βιβλιοπωλεῖον «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
Κάνιγγος 10, α΄ ὄροφ. 106 77 Ἀθῆναι,
Τηλ. 210–38 16 206 ΤΕΛΕΦΑΞ 210–38 28 518